

Слава Україні! Героям слава!

ТРІБЮНА

ЖЛІБОРОБА

Доманівська районна газета

Видається з 1932 р.

Четвер, 20 серпня 2015 року

№36 (10153)

Передплатна ціна на місяць — 6 грн. 00 коп.

23 серпня — День Державного Прапора України

Сьогодні в Україні, в зв'язку з подіями в анексованому Криму та окупованій частині Донбасу, збільшилась повага до національної святині, кольори якої символізують незламність українського духу, прагнення свободи та перемоги, незалежності. Оберегаймо та шануймо наш Державний Прапор. Виховуймо повагу до нього у дітей та онуків. Він завжди буде надійним оберегом у всіх наших добрих справах та помислах!

Голова райдержадміністрації В.М. ІВАНЧЕНКО.
Голова районної ради Т.Л. КУШНІР.

24 серпня — День Незалежності України

З Днем Державного прапора та Днем Незалежності України! Історія України наповнена подіями самоствердження українського народу. Державні свята із червоної дати перетворились у символ несекореного духу, неухитної віри, незламної боротьби. Проходячи через все це, ми змінюємось, змінюється наша свідомість, відбувається ідентифікація українськості.

23 серпня ми традиційно відзначаємо День Державного Прапора України. І сьогодні наш державний символ теж бачиться дещо іншим. Жовто-синій стяг — символ перемоги, символ української землі, рідної території, це пам'ять про тих, хто поліг, відвоюючи кожен метр своєї Батьківщини.

24 серпня українці святкують день народження своєї Батьківщини як незалежної суверенної держави. Дорога до цієї доленосної події встелена загиблими на полях нерівного бою, закатованими у таборах і тюрмах, понівеченими морально, духовно, але такими, що не скорилися, не зреклися і не зрадили.

Дорогі земляки, бажаємо вам мирного неба і щедрої колосистої ниви, внутрішньої міцці і життєвої снаги на кожен день! Нехай запанують у нашому Українському домі злагода і добробут, щастя і надія! Слава Україні!

З повагою
Голова облдержадміністрації Вадим МЕРІКОВ.
Голова обласної ради Володимир ЛУСТА.

Ця знаменна дата навіки ввійшла золотом сторінкою в історію нашої держави, започаткувала нову епоху в житті народу, законодавчо закріпила його вікові демократичні прагнення до національного відродження, духовної свободи, економічного зростання, культурного піднесення.

Сьогодні перед нами стоїть нелегке завдання — здобути перемогу над російсько-терористичними військами та побудувати замужню країну, в якій буде комфортно жити нам і нашим дітям.

Бажаємо всім вам, дорогі жителі Доманівщини, миру, міцного здоров'я, щедрої долі, сімейної злагоди, добробуту, єдності заради процвітання України. Нехай це величне свято додасть усім нам творчої наснаги, бажання жити і творити, а серця завжди наповнюються гордістю за нашу державу.

Голова райдержадміністрації В.М. ІВАНЧЕНКО.
Голова районної ради Т.Л. КУШНІР.

Шановні жителі Доманівського району!

Вітаю вас із національними святами нашої державності — Днем Незалежності України та Днем Державного Прапора України! Ці визначні дати увійшли в історію нашої держави золотом сторінкою її біографії на шляху до національного відродження, духовної свободи, економічного зростання, культурного піднесення.

Сьогодні наше завдання, як громадян України — зробити усе, аби наповнити незалежність нашої країни справжнім змістом, докласти максимум зусиль і снаги, аби наблизити пору розквіту України.

Від усієї душі зичу вам міцного здоров'я, щастя, добра, достатку, миру, щедрої долі, подальших успіхів в усіх справах і починаннях заради процвітання незалежної України.

Нехай серця наповнюються гордістю за нашу державу, прагненням до єдності та порозуміння, а ваша плідна праця буде надійною запорукою щасливого майбутнього. Зі святом вас!

З повагою народний депутат України
Олександр ЛІВІК.

Україна на сучасному етапі продовжує виборювати справжню Незалежність. Щоденно ми платимо велику ціну за право жити вільно на своїй рідній землі. Незалежність — найдорожче, що в нас є. Тому, святкуючи День Незалежності, ми, перш за все, вшановуємо тих, хто віддав своє життя, здоров'я за Україну та дякуємо тим, хто зараз боронить мир та спокій. Від щирого серця й від усієї душі зичимо всім жителям Доманівщини здоров'я, щастя, добра, достатку, миру, щедрої долі, сили і наснаги в усіх ваших справах і нехай мрія про крає, який стане окриляє вас на нові звершення, на нові добрі починання, в ім'я соборної незалежної демократичної України!

Доманівська районна організація Партії «Блок Петра Порошенка «Солідарність»»

Шановні співвітчизники! Щиро вітаю вас з Днем незалежності України! Сьогодні, в день чергової річниці незалежності України, бажаю вам взаєморозуміння, злагоди та успіхів у справах на благо нашої Батьківщини. Нехай кожен день вашого життя буде сповнений радістю, дружнім теплом і новими здобутками. Нехай ці досягнення стануть міцними цеглинками в будівництві міцної Держави, якою зможуть пишатися наші діти.

Святкуючи разом з вами, від душі бажаю міцного здоров'я, гарного настрою, радості, щастя, віри у щасливе майбутнє України!

З повагою депутат Миколаївської обласної ради
ГРИГОР'ЯН Ерік Юрійович.

МОЛЮСЬ
за Тебе,
УКРАЇНО!!!

Молитва за Україну

Дуже швидко у нас все змінилось,
Раптово настали часи руйнівні,
Немов у жасливому сні наснилося...
Милостивий Боже, Україну збережи.
Дай, Боже, жаданого й вічного миру,
Щоб лилася навколо мова солов'їна,
Щоб кожна родина була щаслива.
Господи милий, хай живе Україна.
В молитві до Тебе всі руки складаєм:

Не дай рідну землю розділити, розібрати.
Стоїмо на колінах і щиро благаєм:
Дай, Боже, здоров'я нашим солдатам.
Чим ще подивує наше століття?
Відведи стихії, нас не накажи.
Хай забудуть українці жахи-лихоліття.
Просимо уклінно, Боже, поможи.
Аліна АРТЕМЕНКО.
с. Щасливівка.

Терпіння й віри нам

В.М.ІВАНЧЕНКО — голова районної державної адміністрації.

24 роки тому, 24 серпня 1991 року, на карті світу з'явилась молода держава, ім'я якій — Україна. Збулася віковична мрія багатьох поколінь українців. Проголошення незалежності стало закономірним завершенням довгого і тернистого шляху, який здолав народ України, до самоствердження та здобуття свого права на свободу.

Ставши незалежною, Україна обрала демократичний шлях розвитку, яким би нелегким він не був, адже нічого кращого за демократію — владу народу — людство ще не придумало.

Як і кожна людина в свій день народження підводить підсумки прожитого року, ми сьогодні також підводимо підсумки ще одного року життя нашої держави.

Ми розуміємо, що без всебічного реформування життя українського суспільства, ми не матимемо змоги рухатися вперед, будувати достойне життя для нас і наших дітей та онуків.

Однією з найнагальніших реформ нашого сьогодні є реформа місцевого самоврядування та децентралізація влади. Вперше за роки незалежності розвитку громад приділяється така пильна увага. У нашому районі, як і по всій Україні, почалися процеси добровільного об'єднання громад, які покликані докорінно змінити відносини між територіальними громадами та державою, покращити їх благополуччя, забезпечити розвиток населених пунктів, відновити у людей віру в свої сили, змогу впливати на прийняття рішень та нести відповідальність перед співгромадянами та нащадками.

Не менш важливими є й інші реформи: судова, органів внутрішніх справ, податкова, економічна...

Досвід наших зарубіжних сусідів, та й наш власний, показує, що реформи — важкий, часом затяжний процес, для якого потрібно напружити всі сили нації, дійти згоди між громадянами, відшукати фінансові ресурси.

Ще важче проводити реформи під час ведення війни, яка відволікає ресурси, знижує або унеможлиблює економічний розвиток, виснажує емоційно. Ще рік назад ніхто з нас не міг і подумати, що життя розділиться на «до війни» і «війну», війну за Незалежність.

Прикро, що інколи сумні сторінки історії повторюються, і блакитне мирне небо України накрила чорна хмара військового протистояння, і знову чути вибухи, крики поранених, плач жінок і дітей у Луганську, Донецьку.

Ніщо так не об'єднує людей, як біда. Сьогодні ж вона на всіх одна — війна, хоч як би ми її не називали. Хтось бере у руки зброю і йде захищати рідну землю, а хтось допомагає фізично, морально чи фінансово. У прагненні підтримати наших героїчних воїнів об'єдналися і дорослі, і діти...

Лише за рік з нашого району до Збройних Сил України пішло більше 300 чоловіків та жінок, значна частина яких — добровольці. На сьогодні в районі налічується 31 учасник АТО, 38 учасників

бойових дій, 13 воїнів — наших земляків нагороджені орденами, з них 2 посмертно. Без усякого сумніву, ми зовсім небагато часу і про них писатимуть книги, зніматимуть кінофільми, на прикладах беззавітного служіння рідній Батьківщині, беззаперечного виконання священного обов'язку — стати на захист кордонів держави, коли в цьому є гостра потреба, — виховуватиметься не одне покоління українців. Бо вони — справжні герої, які у нерівному двобої протиставили ворогу свій патріотизм, відповідальність, безмежну любов до країни, яку ототожнюють зі своїм рідним краєм, найдорожчими людьми. І саме за це їм наша людська вдячність і низький уклін.

Волонтерами, підприємцями, трудовими колективами, небайдужими громадянами на потреби армії зібрано та передано допомогу на суму більше 850 тис. грн., відремонтовано та передано воїнам 4 автомобілі, придбано 30 бронезилетів, 3 каски, 68 комплектів одягу, 74 пари взуття, 20 дощовиків, 50 спальників, 11 «буржуйок», 4 акумуляторні батареї, 21 розгрукка, 10 чохлів для бронезилетів, 1 тепловізор, 13 пар тактичних окулярів, 25 рюкзаків, наплічники, наколінники тощо. Учні шкіл району виготовили та передали 9 маскувальних сіток. Волонтерами придбано та передано господарського інвентарю на суму понад 40 тис. грн. Щиро дякую нашим волонтерам та всім, хто надавав і надає допомогу, за небайдужість та патріотизм.

Події останніх місяців в котрий раз довели, що український народ неможливо подолати. Вони тільки об'єднали нас, збудили в кожного з нас почуття щирого й глибокого патріотизму, відчуття причетності до загальнодержавних справ та дали змогу проявити себе безкорисливими, знехтими, готовими на все заради незалежності та кращого майбутнього нашої Батьківщини, познайомили з неймовірно відважними людьми та історіями, після яких сюжету з героїчних фільмів та книжок здаються тривіальними.

З метою збереження пам'яті про учасників АТО, увічнення їх подвигу, патріотичного виховання молоді в районі триває естафета пам'яті «Вони відстоюють свободу і незалежність України». Учні загальноосвітніх навчальних закладів району збирають та узагальнюють інформацію про земляків — учасників АТО, розповідають про їх життя та подвиги. Всі зібрані матеріали будуть передані до районного історичного музею 28 жовтня, у День звільнення України від фашистських загарбників.

Тож наберемося терпіння та віри у те, що наступні покоління українців будуть жити у зовсім іншій країні, яку з гордістю та впевненістю можна буде назвати вільною, розвиненою, правовою та потужною державою.

Хай мир і взаєморозуміння сприяють подальшій розбудові нашої державності, становленню достатку в кожній сім'ї.

*Народ мій є! Народ мій завжди буде!
Ніхто не перекареслить мій народ!*

Зі святом вас, дорогі земляки!

Новітні Герої Доманівщини

Нагороджені державними нагородами за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі:

Орден Богдана Хмельницького III ст.
Базаренко Іван Сергійович.

Орден «За мужність» III ст.
Ногинов Олександр Миколайович.
Скуратовський Олександр Олександрович.
Федоренко Віктор Вікторович.
Краснянчин Олександр Анатолійович.
Бадико Євген Ігорович.
Ласовський Леонід Олександрович.
Лінкін Вадим Віталійович.
Рубан Станіслав Юрійович.
Цику Артур Віталійович.
Матвієнко Андрій Віталійович (посмертно).
Кучмії Іван Сергійович (посмертно).

Орден «Народний Герой України»
Надворський Микола Михайлович.

*Антитерористичний центр при
Службі безпеки України.
Штаб Антитерористичної операції на
території сектору «М» № 6007.
9 липня 2015р. м. Маріуполь
Донецької обл.
Миколаївська область, Доманівський
район, Доманівська селищна рада*

Подяка

Військовослужбовець, призначений на мобілізацію у серпні 2014 року, солдат Прокоф'єв Микола Олександрович на даний момент проходить військову службу у 145 Окремому ремонтному відновлювальному полку та знаходиться в зоні проведення Антитерористичної операції.

В цей важкий для нашої держави час, солдат Прокоф'єв Микола Олександрович з гідністю виконує свої конституційні обов'язки перед Батьківщиною і народом України, дотримується статутів Збройних Сил України. Дорожить честю підрозділу, завжди без вагань готовий прийти на допомогу, користується авторитетом і повагою серед побратимів. Вносить свій вклад в життєдіяльність підрозділу.

За час проходження служби у 145 ОРВП, старший солдат Прокоф'єв Микола Олександрович своєю бездоганною працею зробив неоціненний внесок у розвиток Збройних Сил України. Тому командування штабу Антитерористичної операції на території сектору «М» вважає необхідним, подякувати односельчанам та сім'ї військовослужбовця.

Керівник сектору «М», генерал-лейтенант СИРОТЕНКО А.М.

Багато поколінь українців поклали своє життя на вітвар української державності. Ми наповнені духом своїх волелюбних предків, багатою історією. І якщо хочемо досягнути минуле

*За рідну домівку поклали життя вірні діти,
Герої, що завжди залишаться в наших серцях,
За землю, за матір зробили, що мали зробити,
Герої не гинуть, герої живуть у віках!*

України, то маємо багато вчитися, знати, і обов'язково – пам'ятати

МАТВІЄНКО Андрій Віталійович

Неоголошена війна... Або, як частіше ми говоримо, АТО. Ми живемо в напружений час, що вимагає негайних дій. І багато наших земляків, навіть не роздумуючи про наслідки, стали на захист нашої Вітчизни або розпочали надавати допомогу її воїнам, потерпілим з окупованих територій. І, як бачимо на сьогоднішню прикладі, людей добрих, чуйних, самовідданих своїй державі дуже багато. Ось такою людиною і був наш земляк Матвієнко Андрій Віталійович.

Зі слів його мамі, Матвієнко Тетяни Григорівни, Андрій, як і його брат-близнюк Воло-

димир, виростав, як і всі інші діти, нічим особливо не примітним хлопчиком. Були і синці, і якісь непорозуміння з однолітками... Та йшов час. Дитинство та шкільні роки братів-близнюків пройшли на Доманівщині, в одному з її мальовничих сіл – Кузнецовому. І за весь цей час ніхто з односельців не сказав жодного поганого слова про братів. Виховані дідусем, так як діти зростали окремо від батька, хлопці стали добрими, чуйними, вихованими людьми. Після навчання в інституті Андрій почав працювати в одному з відділень ПриватБанку міста Кіровограда. А потім – знову радісні і хвилюючі події в його житті: одруження, народження доньки...

«Андрій – життєрадісна, розумна, успішна людина, лідер по житті», – говорить про нього його дружина Ірина. І все б здавалося було добре: живи та радій життю – чого ще треба? Та, почувши про події на сході нашої країни і про оголошену мобілізацію, Андрій за власним бажанням, одним з перших, став на захист рідної землі. Він був молодшим інспектором прикордонної служби «Львівська» військової частини 9937.

*Пішов на схід. Та повернутись обцяв.
Я пам'ятаю, як гуртом ми проводжали
Тебе в АТО. А ти сміявся та не знав,
Що там, на небі, вже для тебе готували.*
А вдома чекали дружина та трирічна донька. «Моя дитина спокійно спить, грається – для цього я тут стою!» – слова Андрія. А мені чомусь згадуються слова українського співака С.Вакарчука – «Не дивіться на Україну, як на землю своїх батьків. Дивіться на неї, як на землю своїх дітей. І тоді придуть

зміни...». Ось і Андрій, як батько, бажав, щоб його донька жила під мирним, блакитним небом в чудовій країні з величавою назвою – Україна!

Та 7 серпня 2014 року під час руху автоколонни, що поверталася з виконання завдання по захисту рубежів України, біля пункту пропуску «Успенка», автомобіль, у якому знаходився Андрій, наїхав на радіокерований пристрій типу «Фугас». Важко пораненого, за допомогою санавіації, його доправили до польового шпиталю. Але рани виявилися не сумісними з життям.

Згасла ще одна зірочка на небі... Обірвалося ще одне людське життя... Життя протяжністю майже в 30 років – та лише мить потрібна була смерті для того, щоб обірвати його. Завдяки таким, як Андрій ми зараз спокійно ходимо до школи, працюємо. Допоки ми перебуваємо в безпеці, ми повністю не усвідомлюємо всього того, що відбувається в нашій країні.

19 листопада 2014 року відкрито пам'ятний знак воїну-земляку – меморіальну дошку. Біля місцевої школи в зажурі стоять учні, вчителі, жителі села... Ведучий зачитує слова: *Нестерпний біль стискає серце,
Сльоза зрадлива застилає очі...
За волю, славу, єдність України
Загинули сини... І Україна-ненька
Із імено зхилиною мовчання виануєвати хоче...*

І стає тихо, тихо... Стоїть така тиша, що аж на душі стає моторошно. Аж ось і передчасно посила мама підходить до меморіальної дошки і гладить рукою таке рідне обличчя сина викарбуване на холодному граніті... А в її

очах питання: – Синку! Чому все так? А син мовчить... Ніхто не казав неньці, що її син пішов в АТО, та її серце відчувало, що прийде біда...

*А мати в ніч ніяк заснути не могла,
Чомусь молилась, довго-довго так молилась,
Неначе серцем поруч весь цей час була,
Аж поки пташка у вікно її забилась...*

Молода дружина бере трирічну доньку на руки, підносить до меморіальної дошки і кризь слюзи запитує маля:

– Доню. А хто то, пізнаєш?

– Татко. – відповідає малеча.

І сумно стає... Вже не обійме чоловік свою молоду дружину, не приголубить донечку... Загинув воїн...

Указом Президента України № 660/2014 від 21 серпня 2014 року, «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі, високопрофесійне виконання службового обов'язку», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Підтримана ініціатива присвоїти Кузнецівській ЗОШ І-ІІІ ст. імені Андрія Матвієнка.

Кожного дня іду знайомою з дитинства дорогою до школи, і кожного дня зустрічає мене та інших учнів знайоме обличчя випускника нашої школи Матвієнка А.В., добрі очі якого кидають свій зір на нас з меморіальної дошки. Дата народження і дата смерті, короткий напис про ціню його життя... І задумуєшся над тим, а чи зміг би ти здійснити такий подвиг...

Вікторія ЯСЕНИЦЬКА.
с. Кузнецове.

ЛИВАДАР Олександр Іванович

*Допоки буде битись серце неньки мати,
Я батьківщину боронитиму своєю...
Літо... Усе навколо розквітло, але чомусь немає того відчуття легкості, щастя, коли знаєш, що для України настав не краший з часів. Майже кожен день воїни віддають своє життя на Сході.*

Так, ученими доведено, що історія людства

рясніє війнами. Чи був хоч один день, коли ніде на планеті не точилася війна? Війни міждержавні й громадянські, локальні й світові, справедливі й загарбницькі.

І сьогодні тинь смерті нависла над ненькою Україною. Вона чорним воронням кружляє над безкраїми степами нашої багатостраждальної батьківщини. Знову у молитві здіймаються до небес руки матерів, а на устах – єдине бажання: вберегти синів від смерті. На жаль, не всім може врятувати навіть Господь: темні сили зла теж мають сьогодні могутність...

Важко згадувати подію, що сталася 25 січня біля села Мар'їнка Донецької області. Того дня наш світ покинув ще зовсім молодий, двадцятирічний Олександр Ливадар – наш земляк, виходець із села Забари Доманівського району. Один вибух забрав відразу життя двох бойових побратимів.

За деякий час до цієї події у соціальних мережах Сашко опублікував цитату: «Якщо Бог забире кращих, я буду жити довго». Напевно, Бог вирішив інакше, якщо забрав до себе воїна, що міг зробити ще багато корисного для своєї Батьківщини, але захищаючи її незалежність та свободу, віддав своє молоде життя.

Я пам'ятаю Сашка ще учнем нашої школи. Завжди усміхнений, безтурботний... Особливо часто пригадую випадок, коли я, весела першокласниця, гасяючи з подругами шкільним подвір'ям, упала, міцно завбиши коліно. Сльози ручаями потекли по моему обличчю. І раптом старшокласник схилився наді мною, із співчуттям у голосі запитав: «Чого плачеш, мала?» Я, витираючи кулачком шоку і все ще схлипочучи, відповіла: «Забиле коліно. Болить». «Не плач, мала. Візьми краще цукерку». Де й поділися мої слюзи і біль – юнак

видав мені казковим велетнем, щирим, добрим. То був Сашко Ливадар.

Наче ще вчора Олександр захищав честь школи на спортивних змаганнях, брав участь у концертах, був активним та веселим юнаком.

А яким життєрадісним був він на своєму випускному! Елегантний одягнений, щирий і, як завжди, усміхнений! З яким захопленням дивилися ми, школярки, на нього.

А сьогодні він став Героєм. Напевно, саме про таких мужніх людей йдеться в рядках: «Живе лиш той, хто не живе для себе, хто для других виборює життя». Із спалахом блискавиці можна порівняти життя Сашка, бо доля відвела йому недовгий вік топтати ряст на стежках, які простелилися перед ним. Усього 20 років прожив він на білому світі. Та слід залишив значимий.

У наш час люди, що мають хоробре серце, не зітліють на сторінках історії, вони будуть відомі всім. Таким Героєм для нас став Олександр Ливадар. Пам'ять і подяка людей проявляється в тому, що віддати останню шану нашому земляку прийшли тисячі жителів Доманівки, Мостового, Зеленого Яру, Лідівки, Забари, Олександрівки та інших населених пунктів району, учні Доманівських шкіл, бойові побратими. Жителі Доманівщини в знак пошани стали на коліна, проводжаючи Сашка, а школярі утворили коридор пам'яті зі свічками.

«Ніхто не забутий, ніщо не забуте». Герої не вмирають. Вони живуть вічно. Живуть у наших серцях, що не зможуть забути загблих героїв. Пам'ять про них ми передамо своїм нащадкам, щоб ті, у свою чергу, передали цю пам'ять своїм дітям. Люди пам'ятатимуть і тоді, як проводжали в останню путь солдата, і тоді, коли мине багато років. «В серцях і в

пам'яті навіки ви жити будете у нас...» – писав Василь Симоненко.

Пам'ять нетлінна і вічна. Вона дивитиметься на нас з меморіальної дошки, яку тільки-но відкрили на нашій школі, і не потьмяніти жодному рядочку історії його такого короткого, проте героїчного життя. Адже він не дожив, не долубив, не пізнав усієї краси життя. У свій час видатний педагог В.Сухомлинський говорив: «Людина народжується не для того, щоб зникнути безслідно, нікому невідомою пилинкою. Людина народжується для того, щоб лишити по собі слід вічний». Саме веселим, життєрадісним, з чорним, як терен очима, як борець за цілісність рідної України залишиться в нашій пам'яті Сашко Ливадар.

Сьогодні нас об'єднує великий біль та спільна молитва за наших воїнів-героїв України. Пам'ятаючи їх, ми повинні йти далі та підтримувати один одного, усвідомлюючи, що жертва наших воїнів безцінна. Це життя, яке вони віддали за кожного з нас, щоб ми зуміли своє життя належно прожити та побудувати світ миру та поваги.

Життя не дається кілька разів, як у сучасних віртуальних іграх. Його не можна купити чи продати, позичити чи віддати. Ним не доводиться гратися як нахабно спрямовувати в невідомість... життя – це дар Божий, а водночас і Голгофа, на яку сходять кожен у пошуках істини. І той, хто здатен на самопожертву, живе заради інших, по-справжньому стане щасливим. Той вічно житиме в пам'яті вдячних нащадків.

Олександр Ливадар житиме вічно в серцях доманівців!

Слава Україні! Героям слава!

Ольга СТЕЦЕНКО.
с.мт. Доманівка.

КУЧМІЙ Іван Сергійович

Непросто життя прожити, і все ж нічого прекраснішого від нього нема. Прекрасний і обнадійливий мир є уособленням самого життя. Лише за його умови можемо будувати плани, досягати мети, сповна проявити Богом дані таланти й виконати земне призначення. І сподіватися на своє щасливе продовження у нащадках можемо лише у безпеці. Мир – це усі ми разом взяті. І вже тому маємо боронити його, кожен у свій спосіб стаючи миротворцями.

Події, що нині відбуваються у країні, так чи інакше торкаються кожного і не залишають байдужими нікого. Про любов до України сьогодні не говорить хіба хто лінивий. Зрештою, так і має бути, бо у скрутний для держави час лише єдність думок та дій допоможе встояти і зберегти її цілісність. Я вважаю, що без віри, надії і сподівань немає сенсу життя. А ще – без любові. Це завжди було потрібно людям, а за нинішньої ситуації в суспільстві й поготів. Ота потреба в любові вже довела і продовжує доводити свою силу, вагомість. Наші люди вмють любити не тільки себе, а й ближнього свого, і навіть не дуже ближнього, того, кого ніколи раніше не бачили, не чули, а серце крається від болю.

... Він встиг прожити лише 23 роки, але,

захищаючи свободу і незалежність своєї Батьківщини, віддав найцінніше, що мав – своє молоде життя.

Загинув військовослужбовець Іван Кучмій – житель села Богданівка, 14 червня 2015 року біля села Мар'їнка Донецької області внаслідок мінометного обстрілу.

Указом Президента України №473/2015 від 13 серпня 2015 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі, високопрофесійне виконання службового обов'язку Іван Сергійович Кучмій нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Хлопець як хлопець, але з щирим і відкритим серцем. Як виявилось, був справжнім патріотом, захисником своєї родини, відповідальним за неї перед Господом і людьми.

У 2004-2005 навчальному році Ваня прийшов до мене у 5 клас. Він був доброю, веселою, дисциплінованою дитиною. Перевагу віддавав предметам гуманітарного циклу. Цікавився подіями, які відбувалися не тільки в країні, а й за кордоном. А тому завжди добросовісно по дорослому готувався до політінформації. Він ніколи не читав з листочка, а

розповідав по пам'яті. Він мріяв бути журналістом, льотчиком.

Іван брав активну участь у житті класу. Жоден виховний захід не відбувався без його участі. Він був хорошим учнем, вірним товаришем, завжди готовий прийти на допомогу, поважав літніх людей. У нього був величезний запас біоенергетики. Позитивна енергія з нього випромінювалася та прямо лилася рікою. З ним було дуже приємно спілкуватися усім, хто його оточував: учням, учителям та звичайним людям. Ваня завжди знаходив добре слово для людей похилого віку, допомагав їм нести сумку, переводив через дорогу.

Ми всі за ним дуже сумуємо, дуже шкода, що його немає з нами.

В те, що тебе, Ваня, немає сьогодні з нами, повірити не можемо ні на мить, і серце від туги щемить і щемить. Тебе, наш дорогий, ми ніколи не зможемо забути. Ти в наших серцях залишився таким, яким був у житті. Адже ти загинув як герой, захищаючи свою країну.

Герої не вмирають!

Ніна ШКРОБКО.
Класний керівник.
с. Богданівка.

Вручили нагрудні знаки учасникам АТО

13 серпня в приміщенні райдержадміністрації голова Миколаївської облдержадміністрації Вадим Меріков та голова райдержадміністрації Василь Іванченко вручили нагрудні знаки «Учасник АТО» 11 воїнам — жителям Доманівщини, які призвалися Доманівським районним військовим комісаріатом на військову службу за мобілізацією та звільнені в запас. Знаки отримали:

БРЕНДУЛЯ Олександр Володимирович

Житель с. Зелений Яр. Доброволець. З серпня 2014 р. по серпень 2015 р. у складі 34 батальйону територіальної оборони «Батьківщина», який пізніше увійшов до 57-ї мотострілецької бригади, захищав Батьківщину в різних місцях Донецької і Луганської областей. 5 вересня 2014 року під час обстрілу населеного пункту Красний Партизан отримав поранення. Останнім часом служив під Горлівкою Донецької області.

ГРАБОВЕЦЬКИЙ Владислав Григорович

Народився в с. Акмечетська Ставка. Навчався в Прибузькій ЗОШ. Контрактник, боєць 1-го батальйону 79-ї ОАМБ. З 23 травня 2014 року в зоні проведення АТО. Службу проходив в містах Слов'янськ, Краматорськ. Демобілізований в січні 2015 року. Проживає в с. Прибужжя. Одружений, виховує 3-х дітей.

ЗАБОЛОТНИЙ Дорін Борисович

Народився в Кишиневі, столиці республіки Молдова. 8 років тому переїхав до України, проживає в селищі Доманівка. Старший кулеметник Національної Гвардії України. Мобілізований 4 квітня 2014 року, в першу хвилю мобілізації. Воював під Артемівськом. Одружений, має двох дітей.

КРАВЕЦЬ Олександр Валерійович

Народився в с. Фрунзе. Закінчив Доманівську ЗОШ №2. Мобілізований 4 квітня 2014 року. Служив в Національній Гвардії України спочатку стрільцем, а пізніше водієм. Демобілізований 18 травня 2015 року.

МЕЛЬНИЧЕНКО Олександр Васильович

Доброволець, боєць Державної прикордонної служби України. В серпні 2014 року під час жорстоких боїв потрапив у оточення, з якого виходив 4 доби. Одружений. Проживає в с. Зелений Яр. Влітку 2015 року демобілізувався. Але неспокійне серце у Олександра — з побратимами знову пішов на службу. У складі 79-ї аеромобільної бригади проходить військову підготовку у Житомирі. Нагороду отримала дружина Мельниченко Олена Станіславівна.

НАДВОРСЬКИЙ Микола Михайлович

Проживає в с. Козубівка. Боєць 79-ї Миколаївської окремої аеромобільної бригади. Воював в Донецькому аеропорту, де отримав важкі поранення. 4 червня нагороджений народним орденом «Народний Герой України» за №4. Старший син — Надворський Євген — гідна зміна батька, служить за контрактом в Збройних Силах України у зоні проведення АТО.

ФЕДОРЕНКО Віктор Вікторович

Народився і проживає в с. Кузнечове. 17 липня 2014 року в районі с. Маринівка Донецької області був важко поранений і довгий час перебував на лікуванні у Одеському військовому госпиталі. За мужність і відвагу, проявлені в бою біля с. Маринівка, нагороджений орденом «За муж-

ність» III ступеня.

ЦУРКАН Микола Вікторович

Народився в Доманівці, навчався в Доманівській ЗОШ №2. Призваний під час першої хвилі мобілізації. Нині проживає в с. Маринівка, працює викладачем кухарського мистецтва в Маринівському професійному аграрному ліцеї.

ЧОРНИЙ Сергій Віталійович

Народився у Доманівці. Має дві вищі освіти: військову і педагогічну. Мобілізований в лютому 2015 року до 57 Кіровоградської окремої мотопіхотної бригади з посади директора Мостівського НВК. В зоні проведення АТО служив в м. Костянтинівка та с. Опитне Донецької області. Одружений, має сина.

ШУЛЯК Михайло Андрійович

Народився та проживає в смт. Доманівка. Навчався в Доманівській ЗОШ №1. Після проходження строкової служби працював водієм. 22 серпня 2014 року був мобілізований, служив в 19 Миколаївському батальйоні територіальної оборони 17 окремої танкової бригади, який перебував на 1-й лінії оборони під с. Гранітне Волноваського району Донецької області. Снайпер. Після демобілізації за станом здоров'я повернувся до попередньої роботи.

ЩЕРБИНА Костянтин Сергійович

Народився та проживає в с. Прибужжя. Навчався в Прибузькій ЗОШ, а пізніше в Южноукраїнську. Строкову службу проходив в батальйоні «Десна», де отримав військову спеціальність «навігатор-оператор». З початком АТО був мобілізований до 79-ї окремої аеромобільної бригади. Служив на блок-постах під Донецьком, Волновахою, Дмитрівкою.

Звертаючись до воїнів, В. Меріков сказав: «Ми дякуємо вам за те, що забуваючи про страх, про біль, про небезпеку, ви всі як один, незалежно від віку й роду занять, встали на боротьбу з ворогом. Кожен з вас ясно усвідомлював, що може загинути в будь-яку секунду, але раз за разом піднімався в бій, захищаючи свій дім, свою родину, свою Батьківщину від ворогів. Хай береже вас Господь! Міцного вам здоров'я, миру та злагоди!».

Нагрудні знаки ще 21-му учаснику АТО буде вручено на учасницькому засіданні з нагоди Дня Незалежності України.

Син за батька, брат за брата і - до перемоги!

Трагічні події, через які ось уже другий рік здригаються громадяни мирної країни, змушують поповнювати ряди тих, хто сьогодні боронить Батьківщину від окупантів.

На Доманівщині вже стало традицією йти захищати Україну цілими родинами, воювати пліч-о-пліч заради миру, майбутнього та справедливості. Це наші відважні земляки:

— батько та син Скуратовські: Олександр Григорович та Олександр Олександрович (с. Мостове);

— брати Ковбасюки: Олександр Олександрович та Леонід Олександрович (с. Зелений Яр);

— батько та син Тарасенки: Василь Іванович та Олександр Васильович (с. Виноградний Сад);

— брати Афоніни: Юрій Вікторович, Роман Вікторович, Володимир Вікторович, Іван Вікторович та його син Валерій, який проходить строкову службу (с. Володимирівка, с.Лідиівка);

— батько та син Надворські: Микола Михайлович та Євген Миколайович (с. Козубівка);

— батько та син Жусі: Андрій Борисович та Андрій Андрійович (Доманівка);

— батько та син Бура: Руслан Валентинівич та Ігор Русланович (Доманівка);

— брати Павлюки: Володимир Володимирович та Олексій Володимирович (Доманівка);

— батько та син Сагайдаки: Микола Васильович та Максим Миколайович (смт. Доманівка);

— батько та син Копил: Віктор Олексійович та Ігор Вікторович (с. Богданівка);

— брати: Депутат Костянтин та Калініч Юрій (с. Зелений Яр).

Низький вам уклін та щира вдячність за те, що захищаєте Україну на сході, і даєте можливість нам, доманівцям, не відчувати холодного подиху війни.

Вдячні земляки.

У війни — і жіноче обличчя

Письменниці Світлані Алексєвич належить вираз: «У війни нежіноче обличчя». Природа доручила жінці продовжувати людський рід, берегти його. Натомість війна знищує людей, а це суперечить жіночій натурі. Та багато українських жінкам довелося і у XXI столітті стати на захист своєї Батьківщини.

Дві молоді та тендітні жінки — медичні працівники з нашого району — Фролова Валентина та Шиптенко Марія несуть військову службу. 20-річна Валентина — у шпиталі поблизу м. Володарська Донецької області, 28-річна Марія — у Сумському обласному комісаріаті черговим лікарем під час навчань на полігонах та стрільбищах.

Валентина Іванівна родом з с. Володимирівка. Після закінчення Первомайського медичного коледжу з квітня 2014 року працювала завідувачем ФАПу у с. Широке Криничі. Мобілізована у серпні 2014 року.

Під час невеликої відпустки зустрічалася з волонтерами, які завжди підтримували і підтримують молоду дівчину, поділялися враженнями: «Нелегкою є служба у госпиталі, часто по кілька діб без сну й відпочинку, коли

поранені надходили безперервними потоками. Але їх незламний дух надавали нам сили і витримки. Зустрічала і наших земляків. Це було дуже приємно! Не знаючи один одного у мирний час, коли дізнавалися, що ми з Доманівського району, то ставали рідними і близькими».

Приємно відзначити, що здійснилася мрія медичної сестри Фролової — нині вона зарахована на 1 курс Одеського державного медичного університету.

Марія Сергіївна Шиптенко працювала лікарем-інфекціоністом Доманівської ЦРЛ з лютого 2013 року. Молодий лікар — чуїна і уважна людина, кваліфікований спеціаліст. З нагоди Дня молоді у 2014 році нагороджена грамотою Доманівської райдержадміністрації. У лютому 2015 року після неодноразових звернень до райвійськкомату мобілізована до Збройних Сил України.

Юні і ніжні, але мужні, завзяті та незламні. Такі різні долі, але об'єднані в одну єдину фронтову долю учасників АТО. Об'єднані любов'ю до Батьківщини, боротьбою за цілісність і незалежність України, за наше щасливе майбутнє.

Бійці АТО. Ми пишаємося вами, земляки

БРЕНДУЛЯ Олександр Володимирович

Житель села Зелений Яр. Перебував у Збройних Силах з 20.11.1992 р. по 07.12.1994 р. та з 21.08.2014 р. по 04.08.2015 р.

З серпня 2014 року Олександр Брендуля виповнилося 40 років. А 5 серпня він отримав повістку і 10-го прибув до Миколаївського призовного пункту. 19 серпня з групою призовників прибув в зону АТО, а 21-го дня нього почалася справжня війна на блокпосту біля Донецька, де обстрілювали їх і вдень, і вночі.

Часто мінялися дислокації блокпостів: Красноармійськ, Горлівка, Красний Партизан. Де 05.09.2014 р. був поранений разом з побратимом, якого він вивозив з поля бою, незаважаючи на свої рани, стрілянину і контузії. До свідомості прийшов лише в госпиталі м. Дзержинськ. Потім проходив лікування в Харківському госпиталі та реабілітаційному центрі м. Мукачеве.

В листопаді цього ж року відбув в розпорядження своєї частини. Розмови і розповіді про події в АТО були обмеженими так як вільного часу майже не було, війна є війна.

21.11.2014 р. «У нас випав сніг. Багато стріляють. Вбитих нема. Кухня хороша, як дома і не по розпорядку. Медсанчастина працює. Спимо одягнуті, бо іноді не встигаємо».

Ротація була на новорічні свята. Після чого частину направили спочатку до Генічеська охороняти блокпости на кордоні з Кримом. Тут місяць відпочивали від гуркоту і стрілянини. А потім знову: Зайцеве, Макіївка, Горлівка...

Після чергового інсульту, там багато хто не витримує, був направлений знову у Харківський госпиталь.

29 липня 2015 року старшого солдата Брендулю Олександра Володимировича звільнено з військової служби у запас. Він виконав свій обов'язок. А ми, рідні і друзі, раді, що повернувся живий.

І. Морозенко.

смт. Доманівка.

ЗАЄЦЬ Владислав Костянтинівич

Народився у Доманівці 5 серпня 1993 році, після закінчення 9-ти класів Доманівської ЗОШ №2 навчався в Миколаївському державному коледжі економіки та харчових технологій. Закінчив у 2013 році.

Мрії про роботу в органах внутрішніх справ не залишали Владислава, адже це була мрія з дитинства, стати на захист людей. Та й про службу в Збройних Силах України також була думка.

Тому й у 2013 році ця мрія здійснилася. Був заключений контракт із престижною військовою частиною в Україні, яка дислокується в м. Миколаїв — спеціальний моторизований батальйон міліції МВС України (військова частина 3039).

Коли Владислав був на службі, він і його товариші з гордістю сприйняли та відсвяткували знаменну подію частини на той час — у березні 2014 року згідно Закону України «Про національну гвардію України» військова частина 3039 була

перейменована в 19 полк охорони громадського порядку Національної Гвардії України.

Зі слів Владислава, на них, звичайних хлопців 20-22 років, а нині — військовослужбовців — покладені найважливіші обов'язки у цей неспокійний для України час, охорона громадського порядку, прав та свобод людини та громадянина; конвоювання, екстрадиції та охорона підсудних.

А ще важливіше те, що військовослужбовці 19 полку, в тому числі і Владислав, беруть активну участь в проведенні антитерористичної операції на сході країни та недопущенні дестабілізації у тилу.

Владислав зі своїми побратимами відбував службу біля Маріуполя. Свій обов'язок перед рідною країною необхідно виконувати, адже ти — захисник, така думка у Владислава Заєць і сьогодні.

А. Заєць.

смт. Доманівка.

КАЛІНИЧ Юрій Анатолійович

Народився у 1995 році у селі Зелений Яр.

2003 року закінчив 9 класів Зеленоярської загальноосвітньої школи І-ІІІ ст., після чого був зарахований до вечірньої школи Доманівського РНВК «Доманівська ЗОШ І-ІІІ ст. №1 — Центр дитячої та юнацької творчості».

З 2013 по жовтень 2014 року пройшов строкову службу у Збройних Силах України, а згодом служив за контрактом у військовій частині №3037 міста Маріуполь у званні «Старший солдат». Під час проведення антитерористичної операції на Сході України Юрій ніс службу у містах Донецьк та Маріуполь.

Бажаємо Юрію сили і здоров'я, наснаги та великого кохання!

КОПИЛ Віктор Олексійович

Закінчив Богданівську ЗОШ. Не вагаючись ні хвилини, на заклик Батьківщини, пішов до Збройних Сил України. Нині перебуває в зоні проведення АТО. Відв'єць, сам виховував сина Ігоря, який теж проходить службу в лавах української армії. Нещодавно в зоні проведення антитерористичної операції героїчно обірвалося життя племінника Віктора Олексійовича — Кучмія Сергія, якого помертньо нагороджено орденом «За мужність» III ступеня.

ПОДОРОГА Олександр Валентинівич

Народився і проживає в с. Лідиівка. Закінчив Сухобалківську ЗОШ. Після строкової служби до виходу на пенсію увесь час працював в органах внутрішніх справ, старший прапорщик міліції. З серпня 2014 року був мобілізований до Збройних Сил України, а вже у вересні у складі 28 окремої механізованої бригади вирушив на схід України, старший сержант. З моменту прибуття в зону АТО і до цих пір служить в с. Славне під Мар'їнкою Донецької області. Дома його чекають батьки, дружина Світлана, діти Вадим і Нас-туса.

СОКУР Андрій Олегович

22 роки, народився і проживає в смт. Доманівка. Закінчив Доманівську ЗОШ №1. 23 жовтня 2013 року призваний до лав Збройних Сил України, а з 23 квітня 2014 року по 23 квітня 2015 року у складі патрульного батальйону 5-ї окремої Слобожанської бригади Національної Гвардії України перебував в зоні АТО — проходив службу в Краматорську, Курахомово, Слов'янську, Мар'їнці. Нині готується до продовження навчання, адже Андрій студент 5 курсу заочного відділення Уманського національного університету садівництва.

ДЕРКО Дмитро Іванович

Народився в Доманівці, навчався в Доманівській ЗОШ №1. Закінчив Миколаївський військовий коледж. Після навчання працював в Одеському університеті сухопутних військ та Іллічівському прикордонному загоні. З березня 2014 року навчався на полігонах «Десна» та «Широкий Лан», а потім в зоні проведення АТО. Служив старшиною роти інженерного батальйону під Авдіївкою. В квітні 2015 року демобілізувався. Одружений, виховує доньку.

ШКУРКО Ігор Миколайович

Народився у 1989 році в с. Зелений Яр. Саме тут виріс, закінчив середню школу, змужнів, обрав свій шлях у самостійне життя. Закінчив Національний університет ім. В.О. Сухомлинського за спеціальністю «історія та правознавство». Служив у Збройних Силах України, і саме тоді вирішив працювати в міліції і в 2013 році вступив на навчання до Академії МВС.

Сьогодні Ігор — лейтенант, інженер спецтехніки роти міліції громадської безпеки особливого призначення м. Миколаїв, учасник бойових дій у зоні проведення антитерористичної операції на Сході України з червня 2014 року. Його рота несла службу на блокпості міст Ізюм, Слов'янськ, Часов Яр, а зараз — Артемівськ.

І. Цехоцька.

смт. Доманівка.

БАЗАРЕНКО Іван Сергійович

Події останніх місяців 2013 і початку 2014 року перетворилися на справжню національну стихію, в якій передався найтонший подих душі нашого народу. Пробудилася приспана роками національна свідомість людей. У якому б куточку Землі не жив би українець, ніщо не зможе зламати той дух, ту жагу до свободи, які генетично закладено у його душі.

Україна — родина — сім'я. Саме в українських сім'ях народжуються незламні борці за єдність та територіальну цілісність нашої держави.

В звичайній українській сім'ї медичної сестри Доманівської центральної районної лікарні та інспектора санітарно-епідеміологічної служби Доманівської санепідемстанції 18 липня 1986 року народився хлопчик. Назвали його на честь дду-

Закінчення на 4 стор.

Бійці АТО. Ми пишаємося вами, земляки

Закінчення. Початок на 3 стор.

но-десантним військам».

Родина гордилась незламністю духу свого хоброброго командира. Але ще більше вдячності було від батьків солдат, яких рятував, яким підіймав бойовий дух. По прибутті до Миколаєва, в частині, де зустрічали солдат як героїв, майже кожен підходив і запитував: «Це Ви «Хірург», дякуємо Вам за нашого сина!». Так і пристало прізвисько «Хірург» і стало позивним командира. Йому за літню військову кампанію було присвоєно звання капітана.

З полегшенням зітхнули батьки, нарешті син був удома. Але присяга кличе. В жовтні 2014 року бригада була направлена захищати термінали Донецького аеропорту.

І знову неспокойно на серці. «Як там дитина?» Хоч і капітан, і має 28 років, сам батько, але ж для батьків – дитина. Криваві були бої, але бійці не падали духом. За їхню мужність, стійкість та героїзм прозвали їх «кіборгами» Донецького аеропорту. І Указом Президента України № 915/2014 «Про відзначення державними нагородами України» за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі, високий професіоналізм та з нагоди Дня Збройних Сил України, нагороджено медаллю «За заслуги» та орденом Б.Хмельницького III ступеню капітана, командира 1 роти, 1 батальйону 79-ї ОАЕМ бригади.

А потім був Маріуполь. У лютому 2015 року – Дебальцево, «дебальцівський котел».

Ось така вона нелегка доля військовослужбовця, капітана, командира першої роти, першого батальйону 79-ї ОАЕМ бригади, двічі «кіборга» Донецького аеропорту – Базаренка Івана Сергієвича. Щастя тобі, герою!

Ю. Завонова.

Учениця Доманівського РНВК.

МЕЛЬНИЧЕНКО Олександр Васильович

Хочу розповісти вам історію одного відважного чоловіка, жителя села Зелений Яр, Мельниченка Олександра. Зовні – це звичайний чоловік, який нічим не відрізняється від решти односельців. В минулому військовослужбовець, має дружину, двох доньок та двійко онуків, яким і присвячує увесь свій вільний час. Але це тільки зовні... що ж відбувається на душі Олександра його родина дізналася тільки тоді, коли «Путінська імперія» почала насуватися на рідну землю, яку він так палко так щиро любить. З настанням цих подій, Олександр не стало сили більше чекати – «Як можна дивитися на це все з екранів телевізорів, лежачи на дивані?!» Душа його розривалася: з одного боку родина з іншого – Батьківщина... Та військове минуле взяло гору.

Крідкомато від дітей та друзини він пішов до військкомату, пройшов медогляд... Виявляти Богу, родина Олександра попри всі страхи та переживання віднеслася до його вибору з повагою та розумінням, а інакше і не могло бути в родині справжнього українського патріота.

Потрапив наш сміливець до Державної прикордонної служби України. Згодом їх з товаришами відправили до зони АТО, а як виявилось пізніше, на справжню війну, де було все: і кулі, і гранати, і гради.

В серпні 2014 року кордон прорвали терористи. Наші захисники потрапили в оточення. По черзі вмикали телефони та телефонували своїм рідним, це були страшні дзвінки, адже вони могли стати останніми. Великим дивом врятувалися наші хлопці на четверту добу оточення, завдяки розвідці, яка ледь не прийняла їх самих за терористів, адже всі інші наші війська були вже виведені з окупованої території. Прибувши до Маріуполя, наші захисники почули приголомшливу новину: «А ви хто? По документах вас вже немає серед живих».

Ось такі випробування випали на долю Олександра в його 46 років.

Минув рік, наш герой повернувся додому, повернувся живий та душевно загартований. Не встигла ще натішитись його дружина як він заявив, що знову йде на Схід це раз. На всі благання та вмовляння твердо відповідає: «Чого мені сидіти дома? Війна ще не скінчилася. Хто, якщо не ми?!».

Ось такі люди в нашому селі – справжні герої, хоча Олександр себе таким не вважає, все що відбувається сприймає як належне, а захист України вважає своїм обов'язком. Тож помоліться за нього, як і за кожного солдата, що ціною свого життя захищає нас, наших дітей та щасливе мирне майбутнє УКРАЇНИ.

Т. Наконечна.

Бібліотекар Зеленоярської бібліотеки-філії.

ТАРАСЕНКО Олександр Васильович

Зустріч з цим учасником бойових дій була цікавою і незвичайною, ми спілкувалися більше години на різні теми. А перше знайомство було на сходах, ми привіталися і впало в око вбрання хлопця: військова форма і вишиванка. Майнула в думці: «Цікавий юнак! Ну, тобі козак-характерник!».

Олександр родом з Виноградного Саду, закінчував школу в Южноукраїнську. Після навчання разом з родиною працюють у рідному селі на землі. Молодий чоловік за покликом серця пішов захищати рідну Батьківщину в липні 2014 року. І саме там, на війні, відчув силу козацького духу, незламний генетичний код, ті знання, здібності, що передаються від козака-діда до онука. Адже Тарасенки з козацького роду, з діда-прадіда проживали на Бузькому Гарді, вміли воювати і вирощувати хліб. Олександр Васильович вчений, що живити в умовах війни допомагають не тільки військові знання і досвід, а й інтуїція та вміння козака-характерника вести себе в надзвичайних ситуаціях. Саме вишиванка, на його думку, оберігає та захищає, бо це «молитва без слів», заковдана сукупність сорока божественних енергій, що творять довершену та гармонійну долю людини.

Олександр Васильович захищав Україну у складі 95-ї окремої аеромобільної бригади (м. Житомир). Воював на передовій десантником, має позивні: «Россомаха», «Агрономчик», «Тарасик». Військова частина, де служить боєць – одна з найкращих, командири піклуються про своїх бійців, це одна родина. З великою повагою і трепетом розповідає Олександр про своїх бойових побратимів: «Я можу поклястися на кожного, знаю, що ніхто не залишить у скрутній ситуації, прийде на допомогу». Із щирістю згодився передати власні речі, прапор своєї бригади до краєзнавчого музею.

Батько Олександра – пенсіонер органів внут-

рішніх справ підтримав сина – нині в зоні АТО, боронить незалежність країни.

Ось такі вони, Тарасенки – українські патріоти, славні нащадки козацького роду, наші земляки!

Наші герої-захисники

*У всіх людей своя святиня
Куди не глянь і не спитай
Рідніша їм своя пустиня,
А ніж земний в пустелі рай,
Немає без коріння рослини,
А людини без батьківщини.*

23 роки Україна не знала війни. Наш народ пишався тим, що у буремні 90-ті Україні вдалося зберегти мир. Але війна не обійшла нашу державу тепер. Ще рік тому ми з вами не знали дуже багатьох слів, пов'язаних з війною, тепер же майже кожна родину так чи інакше опалило полум'я військових дій. Ще рік тому ми не особливо звертали увагу на слова «Слава Україні – Героям слава», а тепер ці слова набули нового змісту.

Наразі вже точно зрозуміло, кому ці слова адресовані, і ні в кого немає сумнівів, що ці герої-хлопці, що зі зброєю в руках захищають крихкий східний кордон України.

Серед них мешканці села Фрунзе Доманівського району Миколаївської області. Це Ермоленко Анатолій Петрович, Ермоленко Олександр Андрійович, Кравець Олександр Валерійович, Середенко Олег Євгенійович, Кисельов Андрій Миколайович, Ермоленко Олександр Андрійович, Худенко Олександр Павлович, Борисенко Анатолій Іванович.

Ермоленко Олександр Андрійович, 1974 року народження – найстарший серед них. Після закінчення середньої школи, навчався в Маринівському ліцеї, здобувши професію тракториста. Потім як і більшість хлопців, служив в армії. Повернувшись в рідне село, працював трактористом, а залишившись пізніше без роботи, зайнявся домашнім господарством. Під час п'ятої хвилі мобілізації змушений був залишити хвору маму, і піти захищати кордони України. Ще з 28 січня у Широкому Лані відновлював військові навички. Потім потрапив до Києва. Нині знаходиться на Донбасі за 7 км від Донецька.

Важко доводиться Олександрові нести службу, переживаючи за здоров'я своєї матері, яка залишилась вдома одна та ще й хвора.

Будучи далеко від домівок, він подумки повертається до рідної хати, до рідного села, до рідної мамі.

Та щоб там не було, мама надіється на скоріше повернення сина-солдата додому живим і неушкодженим.

Нашу Батьківщину, нашу Україну зламали не можна. Як птах Фенікс, відроджується із попелу, стає міцнішою, сильнішою, завдяки нашим героям, які відстоюють мирне життя в нашій державі.

М. Якічук.

Бібліотекар Фрунзенської бібліотеки-філії.

ХУДЕНКО Олександр Павлович

«Про війну я читав багато книг, бачив фільми, а про таку війну...?» – розмиркував Олександр перед тим, як довелось йому відгукнутись на закон «Про часткову мобілізацію» у березні 2015 р.

Недовго розміркувавши, бо треба йти захищати Україну, рідну землю.

Худенко Олександр Павлович народився 25 червня 1974 року в селі Фрунзе Доманівського району Миколаївської області. В цьому селі пройшли його дитинство та юність. Навчався в рідній школі. І зразу ж, здобувши середню освіту, був призваний до лав Збройних Сил України. Служив у місті Львові, виконуючи свій військовий обов'язок.

У червні 1994 року повернувся додому. Працював разом з батьками у радгоспі на тракторній бригаді. Пізніше 2 роки довелось працювати на шкіряному заводі у місті Вознесенськ. Доводилось шукати роботу. Адже в селі важко знайти заробіток. Так з роками гартувався характер Олександра. Мужній, рішучий, вимогливий, принципний, працьовитий. Не цурався ніякої роботи. Адже після смерті батька треба якось жити, дбати про здоров'я матері-пенсіонерки, допомагати їй матеріально.

Нині Олександр перебуває на військовій службі у військовій частині, польова пошта В01228 в зоні проведення Антитерористичної операції з 1.05.2015 року.

Його мати, Худенко Євгенія Федорівна постійно підтримує свого сина через мобільний зв'язок, розуміючи, що не можна турбувати солдата, адже він малослівний. Щодня відповідає однаково: «Все добре. Не хвилюйся».

Часом мати заспокоє себе, адже не дивлячись на високий зріст і великий розмір взуття (46), Олександр забезпечений і одягом, і взуттям. Придбав ще собі на зміну другий комплект солдатської форми. Так, як може, підтримує рідна мати, підтримує солдата всіма силами, запевняючи себе, що її син захищає Україну, рідну землю, рідну матір. І чекає солдата на швидке повернення додому живим і здоровим.

До скорого повернення, солдате, у рідне село.

Л. Назаренко.

Пенсіонер.

с. Фрунзе.

Наші земляки, які захищають Батьківщину

*Наші хлопці титану міцніше!
Не беруть їх най кулі і мінни.
Хай Господь захищає сильніше!
Слава героям – синам України!*

З початку збройного конфлікту у східних регіонах українці захищають цілісність нашої держави. Захищають від тих, хто приносить зло, руйнування і смерть.

Сьогодні десятки тисяч наших синів, братів, чоловіків, коханих – патріотів нашої держави, знаходяться на передовій, захищаючи неньку Україну.

Захищати свою Вітчизну – це священний обов'язок кожного громадянина. Його з честю виконують і наші жителі Царедарівки та Коланів. Це Оніщук О.М., Кудін Г. В., Рішко А. С., Млинцов С.В., Щербина О.В., Щербина О.О., Щербина С.О., Солган В.Д., Лунгул С.А., Стойда В.П., Грабовенко П.А., Морозенко Ю. О., Пешков О.П., Чернуха С.М.

Завдяки їм, ми живемо мирним життям. Наше завдання полягає в тому, щоб не забувати ніколи про наших героїв-земляків. Низький уклін вам! Здоров'я міцного, миру і злагоди, хай береже вас Господь!

Ж. Шевченко.

Царедарівський сільський голова.

ЧЕРНАВСЬКИЙ Євген Володимирович

Народився 15 січня 1979 року в селі Лідівка в багатодітній родині – він був п'ятою дитиною в

сім'ї. Навчався в Лідівській початковій та Сухобалківській середній школах.

Голова родини рано пішов із життя через хворобу, Євгену було 6 років, тож батька він не пам'ятає. Женья ріс тихою і спокійною дитиною, був дуже прив'язаний до матері, завжди в усьому допомагав їй, вона казала про нього «мамин мизинчик».

У 18 років був призваний до лав Збройних Сил України, строкову службу проходив на Закарпатті. Після служби працював у рідному селі.

Коли почалася четверта хвиля мобілізації, він не ховався від призову, отримав повістку і був мобілізований 7 серпня 2014 року. Служить в 30-ій механізованій бригаді, їх завжди відправляють на найважчі ділянки на лінії зіткнення, на передову. На початку лютого 2015 року їхня рота була за містом Дебальцево на блокпосту. Почався сильний обстріл, голови не можна було підвести, було справжнє пекло, вони й незчулися як опинилися в оточенні. Там пробули 19 днів. Виходили з відпочинку, останні 27 лютого. Повернулися з того пекла сивими.

Євген і досі знаходиться на службі в зоні АТО, демобілізація буде у вересні 2015 року. Дома його з нетерпінням чекають рідні.

КУРЧИЦЬКИЙ Юрій Миколайович

Народився 23 травня 1990 року. Піс скромним і тихим хлопцем. Закінчив Сухобалківську середню школу.

У 18 років був призваний на строкову службу до армії. Служив у м. Києві. Після служби знайшов собі роботу в місті Вознесенську, там знайшов і свою долю, одружився.

Коли йому принесли повістку на мобілізацію, він не сказав: – «Я не піду». Був мобілізований у березні 2014 року, демобілізувався у квітні 2015 року. Після служби у зоні АТО повернувся до своєї сім'ї та роботи.

Юрій середній син у сім'ї, у нього є ще два брати. Їх виховала мама-одиначка Валентина Курчицька, яка працює в школі приборальницею. Вона виховала достойних синів. Старший брат Юрія – Артем, 20 липня 2015 року пішов служити добровольцем і зараз перебуває в навчальному таборі «Десна».

І. Оніщак.

Бібліотекар Сухобалківської бібліотеки-філії.

ПИНЗАРЬ Сергій Ілліч

Народився в 1989 році в с. Володимирівка, у багатодітній сім'ї, є наймолодшим з чотирьох дітей. До лав Збройних Сил України мобілізований під час першої хвилі до 25-ї окремої парашутної десантної бригади, ніс службу в зоні проведення Антитерористичної операції у Донецькій області, м. Горлівка. Демобілізований, працює в Одесі у системі обленерго.

СОЛОДАЄВ Станіслав Миколайович

Народився у с. Кузнєцове 15 жовтня 1976 року. Навчався в Кузнєцівській ЗОШ. Отримав спеціальність «кухар» в Маринівському СПТУ-36. В 1995-1996 р. проходив строкову службу в ЗСУ. Мобілізований 28 березня 2014 року під час проведення І-ї хвилі мобілізації. Учасник Антитерористичної операції. Має сина.

КУПЧЕНКО Олексій Миколайович

Народився в 1978 р. в Доманівці. Навчався в Доманівській ЗОШ №2. Один з перших мобілізований з Доманівки. Служив в 79-ій ОАЕМ, командир артилерійського розрахунку. Учасник бойових дій під Ізваріно, біля Краснодона, захищав підступи до Донецького аеропорту. Демобілізований весною 2015 року. Постійно підтримує контакти з доманівськими волонтерами.

КІНАШ Олександр Володимирович

Народився в 1993 р. в с. Забара. Навчався в Доманівській ЗОШ №2. Строковик. Воював під Луганськом. Демобілізований 19 травня 2015 р.

ЛИСТЮК Олександр Юрійович

Народився в 1982 р. в с. Маринівка. Пішов служити добровольцем 20 червня 2014 року. Служив в 3 полку спецпризначення. Демобілізований 6 червня 2015 року, проте залишився служити за контрактом.

ГОРБАТЮК Олексій Алікович

1985 року народження. Уродженець с. Маринівка. Мобілізований 14 квітня 2014 року до 79-ї окремої аеромобільної бригади. Служив під Луганськом та Іловайськом. Демобілізований 30 червня 2015 року, проте продовжує служити за контрактом. Одружений, має сина.

БОЙКО Віктор Васильович

Народився 1993 р. у багатодітній родині в Маринівці. У 2013 році призваний на строкову службу до Збройних Сил України. У складі Національної Гвардії воював під Луганськом. Після закінчення строкової служби залишився служити за контрактом.

ПРОКІПЧУК Віктор Іванович

Народився в 1980 році в селищі Доманівка, проживав в с. Богданівка. Навчався в Богданівській ЗОШ. Відслужив строкову службу в Збройних Силах України. У травні 2014 р. мобілізований до Збройних Сил України, а з вересня перебуває в зоні проведення АТО. Служив спочатку на адміністративному кордоні з АР Крим, а пізніше біля с. Гранітне та Старогнатівка. Має двох синів.

ЛИВИЦЬКИЙ Валерій Миколайович

Народився 14 травня 1978 р. в с. Мар'ївка. Навчався в Богданівській ЗОШ. Доброволець, з 15 травня 2014 року в зоні проведення АТО.

ТУПОЛЕНКО Сергій Анатолійович

1977 року народження, житель Доманівки. Мобілізований в березні 2014 року під час проведення І-ї хвилі мобілізації. Служив в складі 79-ї окремої аеромобільної бригади в різних місцях Донецької та Луганської областей. Одружений, має двох дітей.

ВЛАСОВ Микола Петрович

Народився 6 січня 1983 року в с.Воля, Доманівського району, Миколаївської області. З 1991 року по 1994 рік навчався в Антоновській початковій школі. Закінчив Маринівський ПАЛ. З 2002 по 2004 рік служив у лавах Збройних Сил України. З серпня 2014 року – учасник АТО (с. Красногорівка, Донецька область). Військове звання – рядовий.

КИРТОК Олександр Анатолійович

Народився 24 серпня 1976 року. З 1983 року по 1986 рік навчався в початкових класах Мари-

нівської школи. Закінчив Маринівський ПАЛ. Працював у колгоспі «Батьківщина» на будівництві. Далі – армія. З 4 серпня 2014 року знаходиться в зоні АТО.

БОЙКО Віктор Васильович

Народився 29 квітня 1993 року. З 2000 по 2004 рік навчався в Маринівській початковій школі. Закінчив Маринівський ПАЛ. Працював в місті Одеса у військовому шпиталі. З 2013 року служив у лавах Збройних Сил України. З 2014 року – учасник АТО (Луганська область). Звання – рядовий, нагороджений медаллю «За бойові заслуги».

РУПА Костянтин Васильович

Народився 3 січня 1992 року. З 1998 по 2007 рік навчався в Маринівській ЗОШ І-ІІІ ст. Закінчив Маринівський ПАЛ. З серпня 2014 року знаходиться в зоні АТО.

ПЛІШ Сергій Васильович

Народився 1982 року в с.Болгарка, Доманівського району, Миколаївської області. З 1988 по 1996 навчався в Маринівській ЗОШ І-ІІІ ст. Закінчив Маринівський ПАЛ. З 16 березня 2015 року – учасник АТО (м. Маріуполь, Донецька область).

КОПІЙКО Богдан Миколайович

Народився 21 червня 1984 року в Росії, м. Ленінськ, Кузнєцівський район. Закінчив Маринівський ПАЛ. З 5 вересня 2014 року – учасник АТО.

ТЕСЛІН Сергій Олександрович

Народився 16 липня 1990 року. Строкову службу проходив у м. Київ в Президентському полку. Мобілізований у травні 2014 року. Службу проходить у 79-ій Миколаївській аеромобільній бригаді. Військове звання – сержант, позивний «Удав». Один з «кіборгів» Донецького аеропорту. Нещодавно одружився, на даний момент перебуває на службі.

ЯХИМЕЦЬ Андрій Іванович

Народився 19 серпня 1986 року. 15 травня 2014 року був призваний в 19 батальйон територіальної оборони. З серпня 2014 р. за власним бажанням переведений у 79-у окрему аеромобільну бригаду, де служить кулеметником, рядовий. Перебував у багатьох місцях в зоні проведення АТО: Краматорськ, Слов'янськ, Піски, два рази брав участь в обороні Донецького аеропорту. Має дружину і сина. На даний момент перебуває на службі.

ВИГОР Микола Михайлович

Народився 13 червня 1969 року. Строкову службу проходив ще у лавах збройних сил СРСР. 12 лютого 2015 року мобілізований до Національної Гвардії України, рота швидкого реагування, старшина взводу, старший сержант. Службу проходить в районі Маріуполя. Має дружину та двох дітей.

ГОРБАНЕНКО Сергій Сергійович

Народився 26 жовтня 1989 року в багатодітній родині. 2009 року призваний до лав ЗСУ на строкову службу, після закінчення якої перейшов на службу за контрактом. Участь в АТО бере з перших днів у складі 79-ї Миколаївської окремої аеромобільної бригади. Під час служби перебував на Херсонщині, Вінниччині, Донецьку. Нині перебуває на службі.

ВЕРБЕЛЬЧУК Віктор Михайлович

Народився 2 квітня 1987 р. Мобілізований у 2014 році, служить в зоні Антитерористичної операції, снайпер.

КАЧМАР Артем Володимирович

Народився 4 грудня 1994 року. У квітні 2013 року призваний на строкову службу до Збройних Сил України в автобатальйон. Бере участь в Антитерористичній операції з першого дня її проведення. Нині перебуває на службі.

СКУРАТОВСЬКИЙ Олександр Григорович

Народився 2 вересня 1959 року. Строкову службу проходив у лавах Радянської Армії. Мобілізований 5 березня 2015 року до Національної Гвардії, сержант. Голова багатодітної родини.

СКУРАТОВСЬКИЙ Олександр Олександрович

Народився 7 травня 1991 року в багатодітній сім'ї. У 2008 році призваний на строкову службу до ЗСУ. З 2009 року служить за контрактом у лавах 79-ї окремої аеромобільної бригади. Нагороджений орденом «За мужність» III ступеня. Нині перебуває на службі.

Про відзначення з нагоди Дня Незалежності України

Відповідно до статей 2, 6 Закону України «Про місцеві державні адміністрації», розпорядження голови райдержадміністрації від 11.07.2013 №130 «Про затвердження Положення про Почесну грамоту та подяку голови Доманівської районної державної адміністрації», подання районної волонтерської організації «Другий фронт»:

1. Оголосити подяку голови Доманівської районної державної адміністрації за активну співпрацю, громадянську позицію, самовідданість та вагомий внесок у справу матеріальної, морально-психологічної підтримки особового складу Збройних Сил України та з нагоди Дня Незалежності України:

1) селищному та сільським головам:

Бабанській Надії Володимирівні — Сухобалківському сільському голові.
Бесарабу Петру Борисовичу — Богданівському сільському голові.
Бройченку Володимирі Михайловичу — Маринівському сільському голові.
Догі Олександрі Олексійовичу — Доманівському селищному голові.
Літвіну Василю Михайловичу — Володимирівському сільському голові.
Мартинівській Олені Михайлівні — Акмечетському сільському голові.
Топузанову Сергію Олександровичу — Олександрівському сільському голові.
Шевченко Жанні Михайлівні — Царедарівському сільському голові.

2) Керівникам сільгоспідприємств та головам фермерських господарств:

Антіпову Володимирі Григорівичу — директору ТОВ імені Богдана Хмельницького.
Базаренку Володимирі Федоровичу — голові СФГ імені Гетьмана Сагайдачного.
Бозю Віктору Григорівичу — директору ПСП «Коштівське».
Васильчуку Василю Володимирівичу — директору ПСП «Союз».
Власку Володимирі Дмитровичу — голові СФГ «Троянда В».
Гаврильчуку Миколі Васильовичу — голові ПСП «Агроліга».
Зорі Володимирі Олександровичу — голові СФГ «Орфей».
Зборовському Стефану Антоновичу — директору ПСП імені Щорса.
Касімову Миколі Павловичу — директору ПСП імені Суворова.
Молдованенку Михайлу Олександровичу — директору ПСП імені Шевченка.
Полторан Валентині Федорівні — директору ТОВ «Нива-Союз».
Радьку Сергію Анатолійовичу — голові СФГ «Катерина».
Радчук Ніні Петрівні — голові СФГ «Троянда».
Рип'янчину Володимирі Ярославичу — голові СФГ «Колос».
Родченку Леоніду Михайловичу — директору ТОВ «Струмок».
Романику Миколі Степановичу — голові СФГ «Альпі».
Самойленку Володимирі Васильовичу — голові СФГ «Альфа».
Сіроштану Олександрі Васильовичу — голові правління СПРАТ «Україна».
Степанішину Ігорю Павловичу — дирек-

тору ТОВ «Злагода».
Ткаченку Віктору Олексійовичу — голові СФГ «Перемога».
Тумку Анатолію Володимировичу — голові СФГ «Клен».
Тюхтію Олександрі Степановичу — директору ТОВ «Зоря-Агро».
Філоненку Іванні Тарасівні — директору ПП «Урожай».
Шейку Дмитру Нестеровичу — управляючому дослідницьким підприємством «Лідицьке» товариства з обмеженою відповідальністю СП «Нібулон».
Шкурченку Олександрі Олександровичу — голові СФГ «Алекс».
Якиміву Сергію Романовичу — голові СФГ «Адоніс».

3) приватним підприємцям:

Бензар Олександрі Павлівні.
Бензарю Андрію Володимировичу.
Бензарю Василю Володимировичу.
Бойку Володимирі Вікторовичу.
Бондаренку Аллі Вікторівні.
Бронтвейн Олзі Сергіївні.
Булацеску Сергію Івановичу.
Васьків Олені Іванівні.
Гаврушовій Наталії Степанівні.
Гушпіту Олексію Йосиповичу.
Дочину Олександрі Степановичу.
Іванченко Світлані Костянтинівні.
Курінському Олександрі Васильовичу.
Куліковському Дмитру Валерійовичу.
Курчаку Роману Михайловичу.
Лабі Юрію Михайловичу.
Лубіку Михайлу Івановичу.
Майоровій Валентині Сергіївні.
Максименку Володимирі Анатолійовичу.
Маташнюк Світлані Іванівні.
Младенку Григорію Леонідовичу.
Могиленському Дмитру Юрійовичу.
Московому Євгену Вікторовичу.
Нетухаті Сергію Васильовичу.
Нікіфоровій Аллі Борисівні.
Осадчук Ганні Віленівні.
Павленку Вадиму Васильовичу.
Панченку Сергію Петровичу.
Подорогі Віктору Васильовичу.
Пусько Тетяні Всеволодівні.
Радочину Віктору Вікторовичу.
Рачинській Валентині Йосипівні.
Резніченку Миколі Михайловичу.
Рибалко Віті Борисівні.
Рибалку Сергію Анатолійовичу.
Рубцовій Валентині Мирославівні.
Рябушенку Миколі Івановичу.
Самойленку Миколі Михайловичу.
Славинському Андрію Вікторовичу.
Солов'ю Володимирі Михайловичу.
Станіславчуку Сергію Анатолійовичу.
Ткаченку Валентині Кирилівні.
Терпаку Павлу Степановичу.
Ткачку Леоніду Михайловичу.
Толстоп'ятенку Наталії Миколаївні.
Хитрук Зої Миколаївні.
Чабанюк Ірині Анатоліївні.
Чернюк Людмилі Петрівні.
Чорному Миколі Віталійовичу.
Чорному Сергію Володимировичу.
Цехоцькому Артуру Олександровичу.
Юрчак Тетяні Леонідівні.

4) керівникам підприємств, установ та організацій:

Барановій Галині Захарівні — голові профспілки працівників АПК.
Вінковській Лідії Григорівні — лісничому Доманівського лісництва державного підприємства «Веселинівське лісове господарство».
Клімову Михайлу Володимировичу — голові правління ПРАТ «Миколаївмолпром».
Устименку Леоніду Григорівичу — директору ТЗДВ «Доманівське АТП 14844».

5) трудовим колективам підприємств, установ та організацій району:

Районної державної адміністрації.
Районної ради.
Доманівської селищної ради.
Прибузької сільської ради.
Фрунзенської сільської ради.
Щасливської сільської ради.
Комунального підприємства «Ринок».
Комунального підприємства «Доманівське».
Доманівської газової дільниці Вознесенського управління експлуатації газового господарства ПАТ «Миколаївгаз».
Доманівського цеху телекомунікаційних послуг №7 Миколаївської філії ПАТ «Укртелеком».
Районного центру зайнятості.
Філії ПАТ «Миколаївобленерго».
Філії «Доманівський райавтодор» дочірнього підприємства «Миколаївський облавтодор».
Редакції районної газети «Трибуна хлібороба».
Управління Державної казначейської служби України у Доманівському районі.
Салону «Слена».
Доманівського дошкільного навчального закладу №2.
Районного навчально-виховного комплексу «Доманівська загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів №1 — центр дитячої та юнацької творчості».
Доманівської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів №2.
Мостівської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів.
Богданівської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів.
Маринівської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів.
Прибузької загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів.
Новоолександрівської загальноосвітньої школи І-ІІ ступенів.
Центральної районної лікарні.
Центру первинної медико-санітарної допомоги.

6) волонтерам:

Білоусу Валерію Олександровичу.
Коломієць Олені Павлівні.
Коршенку Ігорю Володимировичу.
Лацановському Анатолію Олександровичу.
Устименку Олгу Леонідовичу.
Федоренку Володимирі Петровичу.
Щербині Жанні Анатоліївні.

2. Контроль за виконанням цього розпорядження покласти на керівника апарату райдержадміністрації Максименку О.М.

**Голова райдержадміністрації
В.М. ІВАНЧЕНКО.**

3 ювілеєм!

Сердечно вітаємо з 50-річним ювілеєм депутата Доманівської районної ради, голову СФГ «Колос» РИП'ЯНЧИНУ Володимира Ярославовича. Бажаємо шановному ювіляру міцного-міцного здоров'я, довголіття, успіхів у його нелегкій роботі, депутатській діяльності та в особистому житті, щастя й благополуччя, наснаги на довгі роки.
*Хай доля шле добро і щастя,
Міцне здоров'я, море благ земних,
А щедрі дні, мов рушники квітчасті,
Нехай ще довго стеляться до ніг.
Доманівська районна рада.*

Шановні громадяни селища Доманівки та району

В Україні проводиться комплекс заходів по відновленню та модернізації Збройних Сил України. З метою підвищення рівня боєготовності підрозділів, підготовки ефективного боєздатного резерву у 2015 році в Україні, в тому числі і в Доманівському районі, проводяться заходи часткової мобілізації.

Відмобілізовані військовослужбовці будуть повністю забезпечені всім необхідним та займатимуться бойовою підготовкою: від початкової військової — до бойового злагодження підрозділів.

Для мобілізованих громадян, відповідно до законодавства України, передбачається надання соціальних гарантій на період проходження ними військової служби:

- виплачується грошове забезпечення в повному обсязі, з урахуванням всіх надбавок і премій, на рівні військовослужбовців за мобілізацією;
- поширюється весь комплекс гарантій соціального та правового захисту, встановлених законодавством для військовослужбовців;
- зберігається місце роботи, посада, середній зарібок на підприємстві, в установі, організації, незалежно від підпорядкування та форм власності (при одночасному отриманні грошового забезпечення в якості військовослужбовців);
- нараховується одноразова грошова допомога, яка буде виплачуватися в день демобілізації;
- зберігається право на підприємницьку діяльність для приватних підприємців;
- продовжується виплата пенсій пенсіонерам, у разі призову їх на військову службу під час мобілізації, на особливий період на час такої служби;
- військовослужбовець, призваний по мобілізації, звільняється від процентної ставки по кредиту.

Доманівський районний військовий комісаріат закликає мешканців Доманівського району не залишатися байдужими до проблем Збройних Сил України, проявити високий рівень свідомості та виконати свій громадянський обов'язок у цей складний для країни час.

Крім того, інформуємо вас, що Доманівський районний військовий комісаріат здійснюється набір всіх бажаних для проходження військової служби за контрактом у Збройних Силах України та інших військових формуваннях.

За додатковою інформацією звертайтеся за адресою: смт. Доманівка, вул. Кірова, 68, тел. 9-15-25.

Державна прикордонна служба України проводить набір на військову службу за контрактом осіб віком від 18 до 40 років в підрозділи охорони кордону на території Миколаївської та Херсонської областей. Безкоштовне навчання, стабільна заробітна плата, повний соціальний пакет та пільги.
За детальною інформацією звертайтеся за тел. 0962398005.

Продам **КАМІНЬ-РАКУШНЯК** та **ПІНОБЛОК** (в штуках). Розмір: 10x30x60см, 20x30x60см і т.д., а також **ЦЕГЛУ червону**. Тел.: 0973141399, 0662922541, 0506913434.

Продаємо фабричне вугілля. Працюємо також з бюджетними організаціями за го-тівку та безготівковий розрахунок.
Телефони: 0966815596, 0968124725.

Продам кобилу з підводою. Тел. 0996409738.

Продаю або здаю будинок в Доманівці, по вул. Кірова, 112. Є газ, вода, город. Телефон 0661594669.

Богданівська сільрада продає житловий будинок в с. Богданівка, по вул. Паркова, 1/2. Тел.: 9-34-25, 9-34-71.

Продається земельна ділянка площею 1,9 га на території Доманівської селищної ради (державний акт серія МК №098995). Тел. 0952231457.

7 років світлої пам'яті.
ТІТУХ (Нагорянська) Надія Миколаївна.
(22.10.1962 — 21.08.2008 рр.)
*Милая, любимая, родная Надежда! Как же трудно стало без тебя.
Невозможно дальше жить нам зная, что тебя не будет никогда...
Все мы выплакали слезы, только не вернуть тебя, увы.
Нам на свете нет тебя дороже, ты прости, родная, что не уберезли...
В этом мире ты была святая, словно ангел, посланный с небес.
Мы же будем помнить тебя вечно, вечно будем плакать по тебе.
И молятся тоже будем вечно о твоей не прожитой судьбе...
З безкінечною скорботою і любов'ю мама, дочка, онук НІКІТКА, брат із сім'єю, вся рідня.*

Доманівська районна рада ветеранів війни та праці глибоко сумує з приводу смерті учасника бойових дій у роки Великої Вітчизняної війни **КАЛЕНИЧА Архипа Власовича** і висловлює співчуття його рідним та близьким.

Відділ освіти райдержадміністрації сумує з приводу смерті **КАЛЕНИЧА Архипа Власовича** і висловлює співчуття рідним і близьким покійного.

Спонсорська допомога

Вдячні небайдужим людям

У складних фінансових умовах сьогодення важко забезпечувати стабільну роботу без допомоги спонсорів. І ми щиро вдячні небайдужим людям — нашим землякам, які допомагають лікувальним закладам району.

Голова СПРАТ «Україна» Сіроштан Олександр Васильович постійно надає благодійну допомогу медичним закладам району. Кожного року ми безкоштовно отримуємо овочі для харчування хворих в стаціонарних відділеннях. А цього року Олександр Васильович надав в рахунок благодійної

допомоги районній лікарні бальніну. Завдяки цьому ми урізноманітнили меню, пацієнти отримували свіже дитяче м'ясо на харчування.

Не залишає без уваги наші прохання про допомогу і депутат обласної ради Каленич Олександр Архипович. Він направи кошти, призначені на виконання депутатських повноважень, в сумі 12 тис. грн. на придбання ультрафіолетової камери для зберігання стерильного медичного інструментарію об'ємом 80 літрів. Тепер в хірургічному відділенні районної лікарні медичний інстру-

ментарій зберігатиметься в належних санітарних умовах.

Також протягом 2015 року адміністрація ЦРЛ неодноразово зверталася до директора ПП «Веселий Роздол» Молдованенка Михайла Олександровича і він нам не відмовляв у допомозі. Було надано благодійні кошти в сумі 500 грн. на закупівлю фарби для косметичного ремонту гаражів та господарських будівель лікарні. Також у скрутний період, коли було необхідно терміново транспортувати важких пацієнтів у обласні лікувальні заклади, а місячний ліміт бензину лікарнею

уже було вичерпано, Михайло Олександрович приходив на допомогу і надавав бензин для санітарного автотранспорту.

Хочемо на сторінках районної газети висловити свою вдячність нашим шановним спонсорам, побажати їм міцного здоров'я та трудової наснаги. Нам дуже приємно, що ваші слова не розходяться з ділом, а проблеми медичної галузі району не залишають вас байдужими!

Від імені колективу Доманівської ЦРЛ головний лікар **О. ОСТАПЕНКО.**

Загублені права, два техпаспорти на мотоцикли «Ява» та «Иж-Планета» в районі сіл Зелений Яр та Вікторівка, прошу повернути за винагороду. Тел. 0500713384. Луценко Сергій.

Продається будинок в Доманівці, по вул. Степова, 27, з усіма зручностями. Тел.: 0961438593, 0508689692.

м. Миколаїв, продаж 1к/к, панорамний вид на річку, індив. опалення, можливість розсочки (8000 грн/м²).
Телефони: 0630645050, 0676029090.

Терміново продам газифікований будинок з усіма зручностями в Доманівці, по вул. Лихого, 14. Є гараж, господарств. Ціна — договірна. А також трактор ЮМЗ-6 в робочому стані. Телефон 0661019391.

Трибуна
Засновники: Доманівська районна рада, районна державна адміністрація Миколаївської області та трудовий колектив редакції газети «Трибуна хлібороба». Видавець — редакція газети «Трибуна хлібороба».

НАША АДРЕСА: 56401. смт. Доманівка, вул. Леніна, 39.
☎редактора — 9-13-87, загальний — 9-16-67.
За достовірність фактів несуть відповідальність автори, за доставку газети читачам — пошта. За достовірність реклами відповідальність несе рекламодавець.
Газета не завжди поділяє позиції авторів публікацій.
E-mail: thdmn@yandex.ua

Газета виходить у четвер. Передплатний індекс 67426.
Обсяг 1,5 др. арк.
Реєстраційне свідоцтво МК №290, видане 05.05.2000 р.
Тираж 1945.

Відповідальний секретар
І. БУШИНСЬКИЙ.

Газета набрана і зверстана на комп'ютерному комплексі в редакції газети «Трибуна хлібороба» і віддрукована офсетним способом ФОП Волянко Л.А., м. Вознесенськ, вул. Жовтневої революції, 170.
Газета виходить українською мовою.